

gende med det Mærke fra Bøndernes Brandkasse, saa sige de: Den Sag skyde vi udenvidere til Side, den Andrager kan ikke faae Laan. Mon det ikke er at drive Politikk? Det have vi erfaret i Sjælland, og det vide de Herrer, som have med de Sager at gjøre, ligesaa godt som jeg. (Rjær: Det gjøre de hver Dag!) Det ærede Medlem fra Svendbørg siger, at det gjøre de hver Dag, han har mange Aars Erfaringer paa det Omraade og har erfaret, at det er gaaet faaledes mange Gange. Saa Meget ma vi kunne gjøre ud af det, at vi skulle forhøje Bidragene fra Provindserne til Overformynderiets Bestyrelse, at vi kunne faae Laanbestyrelserne sammensatte paa en anden Maade. Men da jeg er bange for, at Tiden er saa langt fremrykket, at vi muligvis ikke kunne blive enige i den korte Tid med det andet Thing om saadanne Bestemmelser, saa er det, at jeg har antydet, at vi i alt Fald kunne forbeholde os at gjøre den uhyre store Indrømmelse til Regjeringen, at vi vedtage § 1. og slette § 2. Saa skal Ministeren nok komme til os ad Aare og ville have det Administrationsforhold forandret, og naar han kommer med det, saa siger vi: Sa vel, det kan blive forandret, men vi ville have Noget for det, naar vi skulle give Mere, det er den naturlige Ting af Verden, og kunne vi ikke faae det faaledes, saa bliver det, som det er. Derfor siger jeg, at der sker ingen Ulykke. Laansøgerne faae deres Procent i Genhold til Lovens § 4 slettet ligesaa godt ved § 1 alene som med hele Loven. Derfor vil jeg anbefale, at vi mulig maa komme til det Resultat, som jeg er fuldstændig enig med Ministeren om, at § 1 maa vi have, da vi for saa vidt ere medskyldige i, at der blev saa mange Penge paa Markedet, da Konverteringen har hjulpet. Men den kunne vi jo saa godt tage, uden at vi derved komme til at forskjerte Noget af det, vi ville, ved at faae den alene. Det er disse Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at gjøre, fordi jeg ikke kan se Andet, end at gribe vi ikke Anledningen og Seiligheden, faaledes som den gives her i denne Lov, faae vi aldrig Andet ud af det end Talemaader, og det kan sandelig ikke hjælpe os ovre i Sjælland, at Mange komme og sige os, at de ville hjælpe og hjælpe og, Gudbevares, hjælpe os, naar vi saa slet ingen Ting faae alligevel. Her kunne vi faae Noget, det er jeg overbevist om, fordi det er os, der skulle give i dette Tilfælde. Ministerens Udtalelser vare ogsaa saa moderate overfor dette Punkt, at jeg er fuldkommen overbevist om, at havde vi Tid til det, vilde det ingen uoverstigelige Hin-

dringer gjøre for Loven, dersom vi fik en saadan Bestemmelse, at Laanbestyrelsen blev lidt anderledes sammensat, ind i Loven, eller om der var andre Ting, som vi kunde have Grund til at forlange forandret i denne Lov af 26de Mai 1868.

Berg: Efter den høitærede Ministers Udtalelser vilde han jo føle sig tilfredsstillt ved § 1. Jeg betragter nu ikke § 1 som en uhyre Indrømmelse fra Rigsdagens Side til Ministeren. Jeg betragter den som en billig Indrømmelse til den paagjældende Laansøger og altsaa en Lettelse, som vi jo selv omtalte og ønskede for et Aar siden, saa det er en Indrømmelse til alle Sider. Det er efter Forholdene en fornuftig Bestemmelse, som absolut gavner alle vedkommende Laansøgere. § 2 har jo i sit Indhold noget Logisk ved sig; man satte den Gang Bestemmelsen om de 12,000 Kr. ogsaa som et Middel vel sagtens til at formaars Rigsdagen til at gaa ind paa denne ny Ordning, Sammenlægningen af samtlige Overformynderiets Midler under een Bestyrelse, en Ordning, som jo den Gang maatte betragtes som et betydeligt Fremskridt, om end det kunde have været ønskeligt, at der med Hensyn til Budgettet for Bestyrelsen for Overformynderiet var givet Bevillingsmyndigheden et noget større Raaderum. Det glæder mig meget nu at høre det ærede Medlem fra Ribe (Buss) i Aar dele den samme Betragtning med Hensyn til Unsælgeligheden af en Revision af Loven af 26de Mai 1868, ogsaa med Hensyn til Sammensætningen af Laanbestyrelserne, som jeg gjorde mig til Talsmand for i Sjør, men som da ikke vandt hans Billigelse. Jeg har endnu ikke rigtig forstaaet det jydsk Spørgsmaal; men jeg indrømmer, at dersom Sjælland er prægraveret ved disse Forhold og ved den Maade, hvorpaa Bestyrelsen udøver sin Gjærning, i Sammenligning med andre Provindsler, da bør vi søge ved en Revision af Loven at faae dette rettet. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg vilde være lige saa ivrig for at faae det rettet, hvis det var Sjælland, der led Uret i den Henseende. Thi naar jeg stundom taler i jydsk Interessesers Navn, saa sker det ikke, fordi jeg er jydsk Repræsentant, men fordi jeg er Folkerepræsentant og som saadan skal hævde de forskellige Klassers og Egnes Ret uden Hensyn til de stedlige Forhold; deri er jo det ærede Medlem enig med mig. Men inden vi nærmere drøfte dette Spørgsmaal om Bestyrelsen, er der Noget, jeg gjerne vilde have oplyst i Forbindelse med § 2. Det staar dog ikke i